

ANTON BREKKE, PŘÍPAD ŠESTÝ

JAN- ERIK FJELL

**HRA
NA SCHOVÁVANOU**

Jan-Erik Fjell

Hra na sehovávanou

Kriminální román

This translation has been published with the financial support of NORLA.
Tento překlad vychází s laskavou finanční podporou literární agentury NORLA.

© Jan-Erik Fjell, 2019 by Agreement with Grand Agency

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Voráčková, 2024

Cover © Alette Bertelsen / Aletteb.dk, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4659-0 (pdf)

Jan-Erik Fjell

Hra na schovávanou

Kriminální román

přeložila Ivana Voráčková

Pro Theu Emilii
od nejšťastnějšího strýčka na světě

ČÁST I

Kapitola 1

Pondělí 12. září

ANTON ZAZÍVAL. SEDĚL NA gauči a sledoval předpověď počasí. Hodiny v rohu televizní obrazovky ukazovaly 07.06. Předpověď počasí vystřídaly reklamy.

„Alexi!“ zavolal.

Pak se zvedl z gauče a vyrazil do Alexandrova pokoje. Zaklepal na dveře, ale na odpověď nečekal a rovnou otevřel. Dveře se po pár centimetrech zasekly. Bránila jim těžká taška. Silou je otevřel dokořán, rozsvítil a vešel do pokoje. Alex spal. Jedna noha mu visela přes pelest. Anton ho špičkou nohy štouchl do stehna. Syn se zavrtěl. Znovu ho štouchl.

„Jestli se chceš před odjezdem osprchovat, musíš vstát teď hned.“

Alexander se zavřenýma očima přikývl. Anton se na něj dál díval. Jediná část těla, který se hýbala, byla jeho hrud'. Anton z něj stáhl peřinu.

„Čas běží.“

„No jo,“ zachraptěl syn. „A teplá voda ještě je?“

„Hromada.“

Anton se vrátil na gauč. Alex se dopotácel do koupelny. Na obrazovce se objevilo logo *Dobrého rána* a po něm záběr na muže a ženu u stolu s květinami, šálky kávy a knihou. Po

pravé straně seděl na pohovce osamělý host. Kamera změnila úhel. Do středu záběru se dostala moderátorka – nacvičený úsměv už měla připravený.

„Naším dalším hostem je muž, který vytváří internetovou stránku forbrytelsr.no. Kromě toho se také – jako jediný v Norsku – dostal do blízkosti sériového vraha Stiga Helluma. Teď debutuje jako spisovatel. Vítejte Hanse Gullanda!“

Objevil se záběr z kamery zabírající hosta. Hans Gulland se nesměle usmál. Měl polodlouhé hnědé vlasy s pěšinkou uprostřed, na nose brýle se silnými obroučkami, přesně podle nejnovějších módních trendů.

„Mockrát děkuju. Díky za pozvání. Jen bych chtěl dodat, že na forbrytelsr.no nepracuju sám. Stránku kromě mě vytvářejí ještě další tři nadšenci.“

Moderátorka se neobtěžovala jeho opravné tvrzení nijak komentovat.

„*Stig Hellum*.“ Podívala se na kolegu. „Když to jméno slyším, začne mi běhat mráz po zádech.“ Moderátor souhlasně přikývl. „Co vede čtyřiaadvacetiletého mladíka k napsání knihy o nejhorším norském vrahovi poslední doby?“

„Já... No, odjakživa mě fascinovali lidé, kteří zabíjejí. Ne tak vraždy samotné, spíš to, co lidi vede k tomu, že takový čin spáchají. A přestože Stig není v naší zemi jediným sériovým vrahem, je nepochybně nejzajímavější.“

„V předmluvě píšete, že jste jeden z mála, s kým byl ochotný mluvit. Že odmítl celou řadu norských i zahraničních novinářů. Proč souhlasil s tím, že se setká zrovna s vámi?“

„Podle mě za to může nejspíš fakt, že nejsem novinář, jen obyčejný mladý muž, kterého nesmírně fascinoval *případ Stiga Helluma*.“

„Uvádíte tam také, že nápad napsat knihu jste dostal až po páté návštěvě.“

„Ano.“

„Co se při té návštěvě stalo?“

„To bych se vás také rád zeptal,“ přidal se z boku moderátor. „Měl jsem takový dojem, že jste ho ve vězení navštěvoval jen proto, abyste získal podklady pro svou knihu, jenže vy jste při prvních cestách do vězení na Ile o knize ještě neuvažoval, ne?“

„Ne, zajímal mě jen on sám.“

„Asi bych měl trochu obavy, kdyby můj syn začal mít takového zájmu.“

Z koupelny se ozvalo zařvání následované proudem nadávek. V zámku to cvaklo a dveře se rozletěly.

„Říkal jsi, že teplá voda ještě zbyla!“ zařval Alexander.

Anton se rozesmál.

„Jo, to je teda fakt vtipný!“ zaječel syn a dveře zase zabouchl.

„Hoď sebou!“ houkl Anton. „Po cestě do města je dost provoz a já mám být v půl deváté u doktora.“

„Doufám, že to nestihněš!“

„A co se tehdy přihodilo, pane Gullande?“

Slova se opět chopila moderátorka.

„Vlastně se nic zvláštního nestalo. Prostě mě napadlo, jestli by to třeba nemohlo připadat zajímavé i někomu dalšímu. Všichni si pamatujeme, jak se média snažila Stiga po zatčení zobrazovat. Psala se spousta nepravd. Bulvár ho prezentoval prostě a jednoduše jako idiota, jenže dál od pravdy se mohl dostat jen těžko. Je to jeden z nejinteligentnějších lidí, s jakými jsem se kdy potkal. V IQ testu, který mu soudní psychologové dali v roce 2002, získal skóre 156. Ale o tom už nikdo nenapsal.“

„Předmluvu uzavíráte tím, že se z vás stali přátelé. Dobří přátelé. Řada lidí, mě nevyjímaje, by to mohla považovat za... no... trochu zvláštní. Chtěl byste k tomu něco říct?“

„Je mi jasné, že to zní divně, se Stigem jsme si ale zkrátka padli do noty. Máme podobný druh humoru, což nejspíš hrálo roli v tom, že se se mnou byl ochotný setkat víckrát. Nechápejte mě špatně, mluvili jsme i o tom, za co ho odsoudili. Svěřil mi všechno. I detaily, které jinak zazněly za zavřenými dveřmi soudní síně. I přesto jsem Stiga postupně začal považovat za přítele.“

Hans Gulland zvedl hlavu.

„Řekl jste mu, že o něm chcete napsat knihu?“

„Ano.“

„A co si o tom myslel?“

„Byl nadšený, měl ale jednu podmínku.“

„Jakou?“ zeptala se moderátorka.

„Že nenapíšu nic, co by vrhalo špatné světlo na jeho matku. Během soudního procesu se vyrojila spousta chytráků, kteří neustále mluvili o Stigově *příšerném* dětství.“ Hans Gulland obrátil oči v sloup. „Jenže on žádné příšerné dětství neměl. Jeho otec nebyl zrovna nejlaskavější, jenže s nimi žil jen zpočátku. Jak řekl sám Stig: Matka dělala, co mohla, a víc, než o co by se snažila řada jiných matek, jen aby se měl dobře.“

„Víte, kde bychom Stiga Helluma našli dnes?“

Odpověď přišla až za dvě dlouhé vteřiny ticha.

„Kdybych to věděl, tak by tohle tady,“ Hans Gulland ukázal na knihu na stole, „vyšlo daleko dřív. Když Stig uprchl, měl jsem skoro dopsáno. Přišlo mi ale, že ta, řekněme, poslední kapitola... Že chybí. Jenže... pořád ho ještě nenašli.“

Moderátorka zvedla knihu a nastavila ji před kameru. Úplně nahoře stálo jméno spisovatele. Na obálce byla fotografie

Stiga Helluma z dálky, pořízená při rekonstrukci na místě, kde našli jednu z jeho obětí. Kolem něj stáli čtyři policisté v uniformě. Název vyvedený bílými písmeny se jasně rýsoval na černém pozadí.

„Sedmnáct,“ řekla. „O názvu si popovídáme víc po reklamě, ale ještě předtím: Myslíte, že Stig Hellum stále žije?“

„Tím jsem si jistý.“

„Myslíte, že bude znovu vraždit?“

Hans Gulland si sundal brýle a začal si cípem košile čistit skla. Pak odpověděl: „Sám od sebe se Stig Hellum nezastaví.“

Kapitola 2

2006

Huntsville, Texas

NA HODINÁCH BYLO ČTVRT na dvě a páter Sullivan se holí opřel o poslední schod v administrativní budově Huntsvillské věznice. Přešel si rukou přes zpocené čelo a sebral síly, pak pokračoval dál.

Sekretářka ředitele věznice vstala, jakmile ho zahlédla.

„Otče Sullivane, vítám vás. Ředitel vás hned přijme. Můžu vám nabídnout šálek kávy?“

„Děkuji, ale své dvě kávy denně už jsem měl.“

„Co nějaký čaj?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl páter Sullivan, překulhal přes místnost a usadil se na židli u zdi.

„Dejte mi vědět, kdybyste změnil názor.“

Páter Sullivan nečekal víc než pár minut a dveře kanceláře ředitele věznice se otevřely. Ředitel, malý, kulaťoučký chlapík s přezkou na opasku ve tvaru státu Texas, vyšel z kanceláře.

„Otče Sullivane. Pojďte dál.“

Páter se opřel o hůl a opěrku židle a zvedl se na nohy. Potřásl řediteli rukou a pokračoval do kanceláře. Zavěsil hůl na opěradlo židle před psacím stolem a pak se usadil. Dveře za ním se zavřely.

Na stěnách visely diplomy a fotografie mocných mužů tohoto státu. Předchozí guvernér, i ten současný, vedle nich ten, který si dělal ambice je vystřídat. Ředitel se s úsměvem postavil vedle nich.

„V první řadě,“ začal a posadil se, „bych vám rád poděkoval, že jste mohl přijít tak rychle. O otce O’Keefa si všichni děláme starosti.“

„Než jsem sem vyrazil, mluvil jsem s biskupem,“ odpověděl páter Sullivan. „Otec O’Keefe se uzdravuje.“

„To rád slyším.“

Zvenčí k nim přes zavřená okna dolehlo hlasité volání mnoha hlasů. Ředitel vstal a vyhlédl ven. Něco zamumlal a potřásl hlavou. Zatáhl žaluzie a opřel se o parapet.

„Pokaždé tuhle zasranou ulici převrátí vzhůru nohama. Promiňte mi ten výraz, otče, ale co na to říct? Postarám se, aby odsud ty výlupky vyvedli, než budete odcházet.“

„Kdy se budu moci potkat s panem Sudlowem?“

„Co o něm zatím víte?“

„Nic víc, než že je odsouzen za vraždu.“

„Za čtyři vraždy, pátěre Sullivane. Jedna z nich byla tak brutální, že když svědčil patolog, jeden člen poroty omdlel. Věděl jste, že po zatčení odmítl na policii vypovídat? Dokonce ani během procesu neřekl jediné slovo. Neodpovídal ani na přímé otázky soudce. Kdepak, Nathan Sudlow mlčel jako hrob. Nepotvrdil jim ani svoje jméno. Když ho v devadesátém čtvrtém zatkli, trvalo policii pár týdnů, než ho vůbec dokázali identifikovat. Zjistili, co je zač, díky armádě – pan Sudlow totiž nějakou dobu strávil v ní. K příběhu patří ovšem i to, že za všechny ty roky za ním přišla jedna jediná návštěva. Za každým někdo chodí, otče Sullivane. Rodina, přátelé, a když nikoho takového nemají, tak aspoň nějaký pošahaný fanoušek, který se pro jeho případ kdovíproč nadchl. Taková

se samozřejmě hlásí i k panu Sudlowovi, jenže jeho to nezajímá.“ Ředitel vytáhl horní zásuvku stolu a vylovil z ní složku. „Žádné návštěvy si zkrátka nepřeje. Podle ředitele z Polunsky se chová příkladně od okamžiku, kdy v devadesátém pátém padl rozsudek, a je oblíbený mezi dozorci i mezi ostatními vězni.“ Ředitel složku přisunul páterovi. „A to mě poněkud zneklidňuje. Nepřekvapilo by mě, kdyby mu ještě před čtvrtou přiskočilo. Během vašeho rozhovoru bude neustále přítomen minimálně jeden dozorce, takže o svou bezpečnost se nemusíte obávat.“

„Už jsem rozhovory tohoto druhu dělal.“

„Jen bych si přál, abyste byl připraven na to, co vás čeká. Nenechte se zmást přátelskými pohledy a sympatickým úsměvem, otče Sullivane. Tohohle muže odsoudili za ďábelské činy. Počkejte ještě a projděte si, co ho sem dostalo. Aspoň si to prolétněte očima.“

Páter Sullivan se podrbl v zrzavých vlasech kolem nabýskané pleši a řekl:

„Jestli měl Nathan Sudlow za jedenáct let jedinou návštěvu, bude toho mít přirozeně dost na srdci. Pokud by vám to nevadilo, radši by se do toho rovnou pustil.“

Kapitola 3

Pondělí 12. září

ROAR SKULSTAD, VEDOUcí ODDĚLENí kriminalistické taktiky u Kriposu, vešel do zasedací místnosti. Zavřel za sebou a pokračoval ke stolu, u nějž seděl Magnus Torp a další čtyři vyšetřovatelé. V jedné ruce nesl poloplnný táč chlebiček, v druhé list papíru.

Skulstad celé shromáždění pozdravil a položil táč na stůl.

„Jen si dejte.“ Ukázal na chlebičky. „Včera jsme křtili vnouče, tohle zbylo. Tak to snězte, jinak se to vyhodí.“

Magnus Torp počkal, až se ostatní obslouží, a pak si vzal chlebiček s lososem a míchanými vejci.

„Jak jste si jistě všimli, máme tady nováčka.“ Skulstad se zadíval na protější stranu stolu. „Už jste se určitě seznámili, nicméně tohle je Magnus Torp, dneska u nás začíná. Předtím... Ale to nám můžeš říct sám, Torpe. Odkud jsi a tak dál.“

Magnus Torp rychle sežvýkal sousto a spolkl ho. Pak odložil zbytek chlebičku na stůl.

„No...“ Jednoho po druhém si nové kolegy prohlédl. „Já jsem teda Magnus Torp, je mi třicet a jsem z Fredrikstadu. Teda, teď vlastně hledám bydlení v Oslu, ale pořád bydlím ve Fredrikstadu. Většinu času jsem dělal na pořádkovém a kriminálním a několikrát jsem měl to potěšení pracovat s Antonem

Brekkem. Poprvé před sedmi lety, takže asi můžu říct, že jsem se toho od něj dost naučil.“

„Kdyby tu teď Brekke byl,“ ozval se jeden z ostatních, „nejspíš by řekl, že od něj ses naučil všechno.“

Všichni kolem stolu se zasmáli. Magnus Torp zrudl a prohlásil:

„Těším se, až spolu budeme pracovat.“

Znovu se zakousl do chlebičku, aby dal jasně najevo, že představení skončilo. Vedoucí oddělení se na něj ale díval dál. Očividně čekal něco víc. Magnus Torp polkl sousto.

„Děti nemám... Jsem single.“ Nadechl se. „Ehm.“

„Tak jo,“ prohlásil Skulstad. „Tak tě u nás vítáme.“

Odkáslal si a zadíval se na papír před sebou. V následujících minutách sešlost informoval o probíhajících vyšetřováních. Ruce se znova a znova natahovaly k tácu s chlebičky a Magnus Torp poslouchal, jak pokračuje vyšetřování partnerské vraždy v Hamaru, úmrtí při požáru v Tokke a podezřelého úmrtí mezi narkomany v Larviku.

„A pak tu máme Heddu Backovou,“ řekl Skulstad.

O tomhle případu Magnus slyšel. Jméno jednadvacetileté Heddy Backové vyskakovalo na předních pozicích zpravodajských portálů od pozdního včerejšího večera, v neděli ráno se totiž nevrátila z práce domů. Všechny noviny přebraly stejnou fotografii, portrét, na němž se vážně dívala přímo do fotoaparátu. Byla klasicky krásná, s úzkým obličejem a dlouhými tmavými vlasy. Na fotografii měla ofinu.

„Teď už bohužel není pohřešovaná,“ pokračoval Skulstad. „Dneska ráno ji našli mrtvou v parku Svinnessaga u jezera Goksjø.“

„To je ve Vestfoldu, ne?“ zeptal se jeden z detektivů.

„Jo. Hned u Sandefjordu. Zatím nás policejní okrsek Jihovýchod požádal jen o technickou podporu, ale musíme

počítat s tím, že žádost o taktickou podporu přijde hned, jak si oblastní ředitel udělá v té situaci trochu přehled. Torpe.“ Pohledy obou mužů se setkaly. „Podle mě se s Antonem můžeš začít chystat na výlet do Sandefjordu.“ Podíval se na hodinky. „Kde vůbec vězí?“

„Tak co ty čtvrtěční výsledky z krve?“ zeptal se Anton.

„Dost mě zklamaly,“ odpověděl doktor Hass a dál přejížděl stetoskopem po Antonově hrudi. „Dokonce ani chlamydie.“ Zadíval se na pacienta. „U vás, starého mládence a tak vůbec.“

„Kdyby se tam objevila sebemenší stopa chlamydií, stal byste se svědkem lékařského zázraku. Protože do klína jsem se nikomu nepodíval nejmní od jara.“

„Neměl jste náhodou nějakou ženskou? Sousedku, nebo tak něco?“

„Z toho bylo jen pár skleniček vína a pár nocí. V dubnu se odstěhovala.“

„A teď ani malý flirtík?“

„Ani ň.“

„Já myslel, že na vás holky letí.“

„Letěly. Pár měsíců na střední. Sotva si vzpomenu, jak to tam dole vypadá. Teda, jasně že si pamatuju, že tam je škvíra.“

Lékař se ušklíbl a odjel na židli k psacímu stolu. Odložil stetoskop a párkrát ťukl do klávesnice.

„CRP máte sto padesát, to není úplně dobré.“

„Taky...“ Anton si odkašlal. „Taky mě trochu bolí tam dole.“

„Jako v žaludku?“

Anton zavrtěl hlavou. Zadíval se do rozkroku.

„Aha,“ řekl doktor Hass. „Takhle dole. Tak ukažte.“ Přejel na židli zpátky k Antonovi.

„Až takhle moc mě to zas nebolí.“

„A bolelo vás to, když jste tu byl teď ve čtvrtek?“

„Možná to bylo trochu citlivé a nateklé.“

„Měl jste citlivá a nateklá varlata už ve čtvrtek a tvrdil mi tu, že se necítíte úplně ve formě?“

Anton polkl. S odpovědí se nenamáhal.

„A od čtvrtka se to nějak změnilo?“

„Jo. Zhoršilo se to. Dost se to zhoršilo.“

„A bolí vás to neustále?“

„Víceméně.“

„Bral jste si něco proti bolesti?“

„Jen paralen na tu horečku.“

„A na tu bolest to nepomohlo?“

„Ani trochu.“

„Tak ukažte.“

Znělo to nekompromisně. Doktor Hass luskl prsty a ukázal na přezku pásku. Anton vstal. Zatímco si doktor natahoval rukavici, rozeplnul si pásek a poklopec. Stáhl si kalhoty. S hlubokým povzdechem si sundal i boxerky. Zavřel oči, když ucítil, jak prsty v latexu opatrně obemkly šourek.

„Až takhle to bolí?“

„Jo.“

„Takže... jak to teď u Kriposu jde?“

„Doktore.“

„Copak?“

„Teď zrovna je mi u prdele, co tam provádějí.“

„A co ten váš kluk? Daří se mu dobře?“

„Alex u mě byl teď o víkendu.“

Doktor šourek vzal do dlaně a zvedl ho. Slabě stiskl levé varle. Anton sebou trhl a zašklebil se na strop nad sebou.

„Hm,“ ozvalo se mu od rozkroku.

Anton pohlédl na začínající pleš doktora Hasse a zeptal se:

„Je to rakovina?“

Doktor se odrazil, přejel rychle zpátky ke stolu, cestou si stáhl rukavici a hodil ji do koše. Začal psát na klávesnici.

„Proč jste mi o tom neřekl už ve čtvrtek?“

„Protože jsem myslel, že to přejde.“

Anton se znovu oblékl. Posadil se na krajíček židle a pak se posunul dozadu.

„A že by podrážděné varle nějak mohlo souviset se špatným celkovým zdravotním stavem, to vás nenapadlo?“

„Jsem policajt,“ odpověděl Anton otráveně. „Ne doktor. Je to rakovina?“

Doktor Hass zamžoural na obrazovku a prohlásil:

„Nejvíc by se vám asi hodilo, abych vás poslal do nemocnice v Kalnesu, ne? To máte z domova nejbliž.“

„Poslal do nemocnice?“

„Na chirurgickou pohotovost. Chci, aby vás někdo vyšetřil pořádně, já na to nemám vybavení. A pošlu vás na ultrazvuk.“

„Na ultrazvuk? Takže to rakovina je?“

„Ta je na seznamu možných příčin dost nízko, al...“

„Ale je na něm,“ přerušil ho Anton.

Doktor Hass mu věnoval uklidňující pohled a řekl:

„Bude lepší si ověřit, že v šourku nemáte žádný bordel.“

Otevřel zásuvku stolu a vytáhl krabici s červeným varovným trojúhelníčkem. Vylovil z ní platíčko prášků, čtyři tablety z něj odlomil a podal je Antonovi. „Tady máte čtyři Paralginy forte. Kdybyste na té pohotovosti chvíli čekal, tak ať vás to aspoň nebolí.“

Kapitola 4

2006

Huntsville, Texas

„ŘEDITEL MI ŘÍKAL, ŽE jste tu ještě nikdy nebyl.“

V ostrém odpoledním slunci vystupoval na cihlové zdi kolem dvou bloků, z nichž vězení sestávalo, každický otvor, každá prasklina. Horké paprsky pálily pátera Sullivana na holé pleši, jak se snažil udržet krok s o hodně mladším vězeňským dozorcem. Ve strážních věžích stáli ostřelovači a sledovali skupinku vězňů, která na dvoře hrála basketbal.

„To je pravda,“ odpověděl páter Sullivan.

„A tohle bude vaše první poprava?“

„Ne, u několika jsem byl, když jsem byl o něco mladší.“

„Dejte mi vědět, kdybyste si to tu chtěl po popravě ještě trochu prohlédnout.“

Dorazili k prvním ze čtyř zamřížovaných dveří. Dozorce odemkl. Odtáhl bránu, aby páter mohl projít, a hned ji za ním zase zavřel.

„Prohlédnout?“

„Máme tu vlastní muzeum. Ukážu vám starou prskavku, jestli chcete.“

Páter Sullivan neodpověděl.

„Elektrické kře–“

„Já vím, co to je,“ přerušil ho páter. „Není třeba.“

Stejnou techniku průchodu zopakovali ještě třikrát a pak došli k prostým ocelovým dveřím. Z nebe se snesla straka a přistála na trávě před nimi. Zadívala se na pátera a zakřičela, pak roztáhla křídla a přeletěla na zeď. Dozorce našel správný klíč. Otočil jím v zámku a přitáhl těžké dveře k sobě.

Cihlové zdi byly staré a omšelé. Z prostoru zavanul vydýchaný vzduch smíšený s mýdlem na podlahu.

Dveře za nimi s prásknutím zapadly.

„Vítejte v domě mrtvých.“ Dozorce prošel kolem něj a ukázal na tyrkysové dveře po levé straně chodby. „Tady uvnitř se to všechno stane.“

Doprava vedla chodba, jejíž jednu stěnu tvořila řada zamřížovaných cel. U protější zdi seděl za stolem další dozorce se zkříženýma nohama a skloněnou bradou.

„Baxtere!“ vyštěkl dozorce, který pátera doprovázel. „Ty už zase spíš na hlídce?“

„Odpočívám,“ odpověděl Baxter, ani nezvedl víčka. „Ten vzduch tady mě uspává. A včera jsem byl na tahu. Jameson se vsadil, že ho neopiju.“

„Zdá se, žeš vyhrál.“

„Taky že jo.“

Páter Sullivan se zastavil, zadíval se na prázdné cely a zeptal se:

„A kde jsou vězni?“

„Tahle část vězení se používá jen v posledních čtyřiačtyřech hodinách, které odsouzenci na smrt zbývají. Pana Sudlowa přivezli z Polunsky včera odpoledne. Ve tři hodiny ho přesunou z té cely až vzadu tady do téhle,“ dozorce ukázal na celu nejbližší k tyrkysovým dveřím, „a tam stráví svou poslední hodinu, než ho odvedou do popravčí místnosti a dají mu injekci.“

Dozorce se připojil k ospalému kolegovi a pokynul do chodby. Před poslední celou stála skládací židle. Páter Sullivan se zastavil vedle ní. Nathan Sudlow ležel na ustlaném polním lůžku přišroubovaném k podlaze.

„Pane Sudlowe, jsem páter Tom Sullivan a chvíli si tu s vámi posedím.“

Nathan Sudlow se posadil. Spustil nohy z postele na zem a vstal. Vypadal, že je mu tak padesát. Na sobě měl džíny a bílé tričko s vězeňským číslem natištěným po levé straně hrudi. Měl atletickou postavu a štíhlé ruce s vystouplými žilami, které připomínaly mapu veřejné dopravy. Šedivé vlasy. Většinu tváře mu zakrýval krátký, dobře udržovaný vous ve stejné barvě.

„Nebude vám vadit, když se posadím?“

„Nechci, abyste kvůli mně plýtlval silami ani časem.“ Nathan Sudlow se o krok přiblížil. „Protože neudělám to, kvůli čemu jste sem přišel, otče.“

„A kvůli čemu jsem přišel?“

„Chcete, abych se vyznal ze svých hříchů a litoval jich, chcete, abych se smířil s Bohem.“

„Přesně tak, pane Sudlowe.“

„V Boha jsem přestal věřit už před spoustou let.“

„Ale Bůh nikdy nepřestal věřit ve vás.“

Nathan Sudlow dýchal klidně. Působil uvolněně. Oči měl jako z nejdivočejší džungle. Zelené a neprostupné.

„Věřte mi, otče... Když Bůh přestal věřit ve mě, byl jste ještě mladý kluk.“

Páter se opřel o mříž a posadil se na židli.

„Mrháte časem,“ pokračoval Nathan Sudlow a vrátil se na postel.

„Pokud mě tu nechcete, stačí říct. Odejdu a vrátím se pár minut před čtvrtou. Jenže... pane Sudlowe. Ze života vám

zbývají poslední dvě a půl hodiny. Může se stát, že si budete chtít s někým promluvit. A já bych vám tu v takovém případě rád byl k dispozici. Takže pokud mě nepožádáte, abych odešel, zůstanu tu sedět.“

„V tichosti?“

„To je na vás.“

Kapitola 5

Pondělí 12. září

TĚŽKOU VRSTVOU MRAKŮ SE slunce vůbec neprodralo. Na Bryn a na zbytek Osla padal déšť. Od aut projíždějících po obchvatu o čtyři patra níž stříkala špinavá voda.

Po ranní poradě strávil Magnus Torp polovinu dopoledne seznamováním s kolegy a s novým pracovištěm v ulici Brynsalléen 6. Teď stál přede dveřmi se štítkem, na němž bylo napsáno: Anton Brekke – policejní komisař.

Magnus zaklepal. Zevnitř se ozvalo tlumené „vstupte“. Otevřel dveře. Anton na židli za psacím stolem skoro ležel. Neznatelně na Torpa kývl a upřel na něj ospalý pohled.

„První den v nové práci a tak,“ prohlásil. „Gratuluju, jen tak mimochodem.“

„Co ti je?“ zeptal se Magnus. „Jsi celý bledý.“

„Asi jsem chytil chřipku. Vzal jsem si něco na bolest, asi už to začíná působit.“

Anton se na židli narovnal. Magnus udělal dva kroky do místnosti.

„Co se děje?“ zadíval se Anton zkoumavě na skoro o dvacet let mladšího kolegu. „Tedy kromě toho, že se pokoušíš stát nejlépe oblečeným policistou roku.“

„To jako že mám oblek? Na to narážíš?“

„Přesně na to narážím. Co je to za značku?“

„Proč děláš, že o značkovém oblečení něco víš?“

„Už to přišlo,“ ozvalo se ode dveří.

Byl to Skulstad. Vešel do kanceláře a položil na stůl tenkou složku. Anton ji otevřel. Nahoře bylo pár fotografií. Podlouhlá stará dřevěná budova vedle štěrkové cesty vedoucí k jezeru. U malého stánku stál přeplněný kontejner. V místě, kde štěrk přecházel v trávník, ležely velké balvany, které lidem bránily dojet autem až k jezeru. Tělo překryté prostěradlem leželo těsně u vody.

„Co to je za místo?“

„Bývalá pila,“ odpověděl Skulstad. „Teď je to rekreační park.“

Anton se podíval na následující fotografii. Zpod prostěradla vyčnívala část nahého chodidla. Na trávníku za tělem stálo pár piknikových stolů. Přes několik obrovských balvanů byla položena stará pila. Tři technici v bílých oblecích prohledávali na všech čtyřech do nejmenšího detailu každičký čtvereční centimetr v okolí mrtvoly. Čtvrtý dřepěl opodál.

Třetí a poslední fotografie byla pořízena z opačného směru. U vjezdu z hlavní silnice stálo policejní auto. Před páskou nataženou mezi vozem a lampou drželi hlídku dva policisté.

Anton fotografii odložil a podíval se na papír, který ve složce zbýval.

„Tady toho tedy moc není.“

Na papíře byly jen osobní údaje Heddy Backové, jméno jejího manžela a pár řádek o tom, že je pohřšovaná od předchozího večera. Nakonec stálo: *Mrtvá byla převezena do Ústavu soudního lékařství. Policejní okrsek Jihovýchod žádá Kripas o taktickou podporu.*

Kapitola 6

2006

Huntsville, Texas

NATHAN SUDLOW A PÁTER SULLIVAN seděli v tichosti téměř čtvrt hodiny. Jen se dívali jeden na druhého a na beton kolem. Nathan Sudlow udělal pár netrpělivých kroků. Stará pera v matraci zavržala, jak se opět posadil na okraj postele. Lehl si a opřel se o lokty.

„To mi nechcete říct vůbec nic, otče?“

„A vy pořád nemáte nic na srdci?“

„Ne. Tak o čem budeme mluvit? Co jsem si vybral za poslední jídlo v životě?“

„No... Jestli chcete, můžeme tím klidně začít. Co jste si vybral?“

Páter se na něj s očekáváním zadíval. Nathan odfrkl, ale po chvíli odpověděl:

„Entrecôte, pečené brambory, česnekové máslo a kukuřici.“

„To vůbec nezní jako špatná volba. Chutnalo vám to?“

„Ani trochu.“

„A co dezert?“

„Dva kopečky vanilkové zmrzliny a k tomu ubohoučká lžička čokoládové polevy.“

„Vanilkové zmrzliny?“

Nathan Sudlow se narovnal.

„Co je na tom špatného?“

Páter zvedl obočí.

„Vybral jste si vanilkovou zmrzlinu?“

„No a?“

„Ze všech úžasných zmrzlin na celém světě jste si vybral tu nejnudnější příchuť ze všech? Proč ne čokoládovou nebo jahodovou? Nemluvte o pistáciové! Snažím se ke všem přistupovat s otevřenou myslí a bez předsudků, ale vy mi to teď komplikujete. Vanilková zmrzlina...“ Páter se pousmál. „Nic nudnějšího byste si vybrat nemohl, ani kdybyste se opravdu snažil.“

„Ještě jsem si mohl přát sorbet.“

„Tak to máte pravdu, pane Sudlowe.“

„Nate.“

„Prosím?“

„Nate. Ne *pane Sudlowe*.“

„Tak dobře, Nate... Tak co se tak nepovedlo, že jste skončil na tomhle Bohem zapomenutém místě?“

„Nemáte náhodou povinnost věřit, že Bůh je všudypřítomný?“

„Mám. Ale zároveň jsem také člověk, takže mi nedělá problémy pochopit, že tady Bůh svou tvář možná trochu skrývá.“

„Bůh se moc nepředváděl ani v Polunsky.“ Nathan znovu vstal. „Můžu se vás na něco zeptat, otče?“

„Na cokoliv.“

„Kolikrát jste zažil, že by – v hodině dvanácté – zasáhl?“ Páter se na něj tázavě zadíval.

„Mluvím o telefonu,“ pokračoval Nathan. „O tom, který visí na stěně v kontrolní místnosti a vede přímo do guvernérovy kanceláře. Kolikrát jste zažil, že zazvonil?“

„Tohle není zrovna obvyklá součást mojí práce.“

„Tak kolikrát?“

„Nebyl jsem svědkem ničí popravy od roku 1975.“

„Pátěre, tak kolikrát?“

„Ani jednou. Na to teď myslíte? Jestli ten telefon zazvoní, nebo ne?“

„Až dodneška jsem na to nemyslel. Teď se ale nedokážu rozhodnout, jestli vůbec chci, aby zazvonil.“

„Není na světě nic, čeho byste litoval, Nate? To už jste se opravdu se vším smířil?“

„Jediný člověk, od kterého jsem odpuštění potřeboval, mi ho dal.“

„A kdo to byl?“

„Jeden člověk, kterého jsem před mnoha lety zradil...“

Kapitola 7

*Prosinec 1989
New York City, New York*

DIGITÁLNÍ HODINY NA VIDEOPŘEHRAVAČI pod televizí ukazovaly 05.44.

Nathan Sudlow stál v temném obývacím. Ve světle pouličních lamp se na zem snášely sněhové vločky a v zahradě už stihly vytvořit několikacentimetrovou vrstvu sněhu. Celou ulici pokrýval neporušený sníh. Dva z domů na protější straně ulice zdobila světlá mnoha barev. O něco dál na střeše modře, červeně a zeleně blikal sob. Nathan vyšel do chodby a vytáhl ze skříně bundu.

„Tati...“

Díval se na něj kulatý, ospalý obličej rámovaný rozčuchanými světlými vlasy. Dcerka si ke krku tiskla oblíbeného medvídka.

„Ahoj, zlatíčko,“ zašeptal Nathan a dřepl si k ní. „Co jsem ti říkal o tom plížení se za tátou? Hm?“

„Asi jsem na to zapoměla.“

„Pročpak nespíš?“ Položil jí ruku na tvář a pohladil ji palcem. „Není ti dobře?“

„Měla jsem noční můru a pak jsem slyšela dole někoho mluvit.“

„To jsem si jen volal taxík. O čem byla ta noční můra?“

„Byla jsem úplně sama.“

„Úplně sama? A kde?“

„Na celém světě. A pak přišel vlk.“

„Tos pak ale už nebyla sama, ne?“

„Vlk mě chtěl sežrat.“ Podívala se na tašku u vchodových dveří. „Kam jedeš?“

„Musím trochu dřív do práce.“

„Ale máš sbalenou tašku. Ty se dneska večer nevrátíš?“

„Nejspíš jo, ale pro jistotu mám s sebou náhradní oblečení. U těchhle jednání člověk nikdy neví, víš? Ne vždycky se dokážeme dohodnout.“

„Jedeš daleko?“

„Ne, ale může se to protáhnout... A... My... Poslyš, Liso. Pokusím se vrátit už dneska.“

Holčička sotva udržela oči otevřené. Nathan ji vzal jemně za ruku. Hučení motoru se přiblížilo. Obývací osvětlení dva kužely světla a pak v místnosti opět zavládla temnota.

„Ale na moje narozeniny se vrátíš?“

Pohládl ji po vlasech.

„Ty máš za tři dny, Liso... Nic mi nezabrání v tom, abych s tebou oslavil tvoje...“ Naklonil hlavu na stranu. „Kolik že ti to bude?“

Zvedl čtyři prsty a tázavě se na ni podíval. Lisa zavrtěla hlavou.

„Víš, že mi je víc než čtyři,“ namítla a zatvářila se přísně. Nathan přidal další prst.

„Tati... Bude mi sedm!“

Nathan se zasmál a pak sykl, aby se utiřila.

„Pojď, dovedu tě k mámě, můžeš spát na mém místě.“

Dvakrát cvakl vypínačem venkovního světla, aby řidiči dal signál, že už je na cestě, a vyšel s Lisou do patra. Opatrně

otevřel dveře do ložnice. Zvedl dcerku do náruče a přenesl ji k posteli. Když ji položil, přiložil si prst na rty. Natáhla k němu ruce. Objal ji a přikryl ji peřinou, pak se odkradl ke druhé straně postele a políbil manželku na tvář. Zavrtěla se. Špičkou prstu se zlehka dotkl jejích nahých zad, pak zamířil zase ke dveřím a přitom na dcerku zamával a zašeptal *mám tě rád*.

Sešel po schodech a vyšel ven. Když procházel kolem taxíku, mávl na šoféra. Odemkl garáž. Zatáhl za šňůru a u stropu se rozsvítila osamělá žárovka. Odložil tašku a odbrzdil vozík s náradím. Odsunul ho stranou. Odtáhl rohožku, na které vozík stál.

Šroubovákem nadzvedl uvolněnou dlaždici v podlaze. Tlačítka zámku sejfu ve tmě skoro nebyla vidět. Namačkal čtyřciferný kód. Ozvalo se cvaknutí a víko vyskočilo. Sejf obsahoval několik různých pasů, pět svazků bankovek, každý po deseti tisíci dolarech, dva plné zásobníky a pistoli.

Pasy a peníze tam nechal.

Kapitola 8

Pondělí 12. září

V ROVINATÉM TERÉNU SE JEN tu a tam objevovaly osamělé stromy a statky. Magnus sjel z dálnice E6 na Sandefjord.

„Úplně nenápadné to tady není,“ poznamenal Anton a díval se na fotografii ze složky, na níž byla hlavní cesta a dva policisté u příjezdu k centru Svinnessaga. „Když člověk jede nebo jde kolem, je tam krásně vidět.“ Podíval se na Magnuse. „A to znamená co?“

„No... Že dost riskoval?“

„Že je ochotný riskovat. Je nebojácný. Sebevědomý.“ Anton fotku vrátil do složky. „Taky jsem první případ u Kriposu dělal tady v Sandefjordu.“

„Vážně?“

„Jo,“ přikývl Anton. „Začátkem nového tisíciletí se začalo povídat, že jedna postarší dáma tady ve městě doma schraňuje dost hotovosti. Ovdověla před patnácti lety, ani ona, ani její manžel neměli nijak zvlášť dobře placenou práci, ale stejně se ty zvěsti objevily. Jednou v noci k ní otevřeným oknem vlezli dva kluci, bylo jim osmnáct a devatenáct, a začali prohledávat skříně a šuplíky. V jedné komodě našli pokladničku. Ženu ten hlomoz probudil, takže se objevila v obýváku. Místo aby odtamtud utekli, protože to klidně

mohli – měli zakryté tváře – takže by je nikdo nepoznal... Místo aby utekli, rozhodli se ji zabít – kvůli pokladničce, ve které bylo sotva šestnáct set. Ta vražda byla úplně nesmyslná. Dalo by se samozřejmě říct, že většina vražd nedává smysl, ale i tady se najdou výjimky, je to jako se vším. Jména těch dvou kluků v případě začala figurovat dost pozdě. Byli to docela drsníci, ale jakmile povolil jeden, začal zpívat i ten druhý. A teď jsi v Sandefjordu i ty a vyšetřuješ svoji první vraždu. Jediný rozdíl je věk obětí. Protože stejně jako v mém prvním případě je i tahle vražda úplně nesmyslná.“

„Třeba je to osud,“ prohlásil Magnus.

„Osud?“ zopakoval Anton a opovržlivě si odfrkl. „To jsi křesťan nebo co?“

„Jak to myslíš?“

„Věříš v Boha?“

„Co?“

„Jsi věřící?“

„To se tě to tak dotklo?“

Anton se na něj tvrdě podíval.

„Ne,“ odpověděl Magnus po chvíli. „Nejsem věřící.“

„To jsou teda věci.“

„Ježíši,“ Magnus obrátil oči v sloup. „Jen jsem řekl, že to mohl být prostě osud. Kvůli tomu přece není důvod se takhle vztekat?“

„Osud lidi používají jen jako výmluvu, když věci nejdou podle plánu. Když se všechno sere. Utěšují se, že by to tak jako tak dopadlo stejně, i kdyby se rozhodli jinak – protože všechno je tak nějak předurčené. Život je jen dlouhá řada rozhodnutí, kterou v menší nebo větší míře ovlivňují náhody, s nimiž se člověk potká.“

„Ale třeba to byl osud, co způsobilo, že ses seznámil se mnou.“ Magnus se zeširoka usmál. „Chápeš? Nemusí působit

jen negativně. Třeba i to, že jsme oba začali kariéru u Kriposu v Sandefj–“

„Osud neexistuje. Stejně jako Bůh.“

„Jak vlastně můžeš vědět, že Bůh neexistuje?“

„Myslel jsem, že říkal, že věřící nejsi?“

„Nemusíš přece být hned věřící a stejně si můžeš myslet, že mezi nebem a zemí je něco víc, než o čem víme.“

„Neexistuje jediný hmatatelný důkaz boží existence. Nemůžeš věřit v něco, co nikdo neviděl, Torpe. V Boha. V osud. V karmu.“

„Ty nevěříš ani na karmu?“

„Ne.“

„A v co teda věříš?“

Anton znovu zalistoval složkou. Vytáhl druhou fotografii. Tu, na níž byl vidět kus nahého chodidla Heddy Backové. Anton si fotografii přidržel před sebou.

„Haló?“ naléhal Magnus. „Tak v co věříš?“

„Věřím ve zlo.“

Kapitola 9

*Prosinec 1989
New York City, New York*

NATHAN Z TAXÍKU VYSTOUPIL U CENTRAL Parku. Přešel silnici a posadil se do jediného auta, které u chodníku stálo s motorem na volnoběh.

„Co to kurva je, Nate?“ ohradil se Donald Murphy. „Měl jsi tady být v sedm.“

Donald Murphy měl tmavé kalhoty a svetr s rolákem, přes něj koženou bundu. Bílé, nakrátko ostříhané vlasy rámovaly obličej tak hranatý, jako by byl vytesaný z kamene. Na nose mu seděly brýle s tenkými kovovými obroučkami.

„Hromadná bouračka v Queensu,“ odpověděl Nathan.

„Na Manhattan vede víc cest, ne?“

Donald Murphy zařadil a odlepil se od obrubníku.

„Prostě jsem na silnici nebyl sám. Co nás čeká?“

Donald Murphy ukázal na přihrádku a odbočil na jih, na Pátou avenue. V přihrádce ležela jen tenká složka. Velkým rudým tiskacím písmem na ní bylo napsáno Classified. Nathan si ji položil do klína a otevřel ji. Na prvním listu byla fotografie muže s podlouhlou tváří. Měl dlouhý úzký nos a velké, poněkud odstávající uši. Dole stálo drobným strojopisem: Afanasij Grekov. Fotografie byla pořízena v roce 1985.

„Kdo to je?“

„Jedna ze špiček KGB.“

Nathan listoval dál. Následující papíry byly hustě popsané informacemi o Afanasiji Grekovovi.

„V sedmdesátých letech patřil Grekov mezi nejlepší nájemné vrahy KGB,“ pokračoval Murphy. „A teď je tady. V New York City. O důvodu jeho návštěvy můžeme jen spekulovat. Ví o tom jen Nir Dayan, ty a já, a tak to má být.“

„Máme ho sebrat?“

„Eliminovat.“

Manhattan nechali za sebou. Doprava byla hustá, auta se nicméně plynule přesouvala ve všech šesti pruzích, které tvořily hlavní tepnu přes Brooklyn. V rádiu zpíval Bruce Springsteen o rodném městě. Ve větru tančily sněhové vločky. Z aut kolem stoupal hustý mrak výfukových plynů.

Sjeli na Interstate 278 a pokračovali do čtvrti, v níž stály jen činžáky rozličných velikostí s obchůdky v přízemí. Minuli advokátní kancelář, holičství a dvě pizzerie. Před jednou z nich parkoval mátově zelený chevrolet. Donald zajel k protějšímu chodníku. Natočil zpětné zrcátko tak, aby v něm mohl sledovat vchod činžáku.

„Ten chevrolet je jeho, takže si prostě počkáme. Podle Nira Dayana se má dneska dopoledne konat schůzka na sovětském konzulátu, říká, že by mu přišlo divné, kdyby se jí Grekov nechtěl zúčastnit.“

Uplynuly skoro tři hodiny a do činžáku vešel jen listonoš.

„Blíží se jedenáctá,“ řekl Nathan. „Možná bychom prostě měli jít dovnitř?“

„Ne,“ zavrtěl Donald hlavou. „Příkaz zněl jasně: Nir Dayan chce, aby to vypadalo, jako že se Grekov rozhodl svůj pobyt na matičce Zemi ukončit sám. Počkáme, dokud se nevrátí.“

Zhluboka, zprudka se nadechl nosem. „Z dnešního dne mám dobrý pocit. Podle mě budeme oba do oběda doma.“

„Doufám, že máš pravdu. Potřebuju naplánovat jedny narozeniny.“

„Tamhle je.“

K chevroletu mířil muž v dlouhém kabátu a bekovce.

„Víme jistě, že v bytě nikdo není?“

„Podle Nira Dayana bydlí sám.“

Donald sledoval auto v zrcátku. Na křižovatce se otočilo a zamířilo zpátky stejnou ulicí. Když je auto míjelo, silný motor zaburácel. Zadní světla se ztratila v dáli. Donald se natáhl na sedadlo za sebou. Sebral papírový sáček, strčil si ho do vnitřní kapsy a opět si bundu zapnul. Pak si z přihrádky mezi předními sedadly vzal pár kožených rukavic. Jednu z nich podal Nathanovi.

Vystoupili z auta a přešli ulici.

V přízemí jim vyrazil v ústrety hlasitý výskot a dětský smích. Po jedné stěně chodby byly poštovní schránky. Donald je minul a pokračoval po schodech nahoru. Nathan ho sledoval v těsném závěsu do třetího patra, kde znovu vyšli do chodby. Z jednoho bytu dunělo *We Built This City* od Starship. Ze dveří na konci chodby vyletěli dva kluci a s hulákáním a jekotem vyběhli Nathanovi s Donaldem vstříc. Mohlo jim být nanejvýš tak čtyři pět. Na odpočívadle je minuli, doběhli na konec chodby, otočili se, běželi zase zpátky a zmizeli v bytě, ze kterého předtím vyrazili.

V horním rohu nejbližších dveří uviděli číslo 301. Pokračovali k dalším dveřím. Donald si dřep l a vytáhl z kapsy šperhák. Ozvalo se cvaknutí. Vešli do bytu. Nathan za sebou zavřel dveře.

Byt byl maličký. Obývací měl spojený s kuchyní. S výjimkou trochy špinavého nádobí na lince v něm vládl pořádek.

Na stolku u pohovky ležely složené noviny. Uprostřed obý-
váku visel z háku na stropě boxovací pytel. Vedly odtamtud
dvoje dveře, ty do koupelny byly otevřené. Za televizí byla
knihovnička se třemi policemi se stohy časopisů, sem tam
pár knih. Donald sundal boxovací pytel z háku a opřel ho
o gauč. Rozepnul si zip a vysypal na stolek obsah sáčku: byl
v něm provaz. Připevnil ho k háku a uvázal na něm smyčku.

„Trošku to tu omrkáme,“ prohlásil a začal otevírat ku-
chyňské skřínky. „Divil bych se, kdybychom tu nenašli nějaké
informace, ze kterých by pár lidí z vyšších pater v Langley
mohlo mít radost.“

Nathan už prohledával zásuvku pod televizí. Vytáhl z ní
stoh papírů a rychle ho prolistoval.

„Jak myslíš, že na to zareagují Rusové? Ve složce se píše,
že Grekov dělal několik let osobního strážce Chruščovovi.
Není to úplně obyčejný pěšák.“

„Příběh o Richardu Sorgeovi znáš, ne?“ zeptal se Donald.
Stál zrovna na židli vedle kuchyňských skříněk.

Zpod jednoho polštáře na gauči vykukoval kousek papíru.
Nathan ho dvěma prsty vytáhl. Obal od čokolády. Hodil ho
zpátky na pohovku.

„Ne, kdo to je?“

Donald vytáhl hlavu ze skříně a podíval se na Nathana.

„Děláš si srandu, ne?“ Věnoval Nathanovi podrážděný
pohled a pokračoval v prohledávání. Zacinkaly talíře. „Víš
přece, které povolání je na světě nejstarší?“

„Prostituce.“

„Ta je nejspíš stará skoro stejně. Špionáž. A ze všech špio-
nů a agentů, kteří kdy chodili po téhle planetě, neměl nikdo
pro historii větší význam než Richard Sorge. Oproti němu
vypadá i James Bond jako klučik z kostelního sboru, a to
ani nemusel viset z helikoptéry. My už jsme toho společně

vykonali docela dost, ale v porovnání se Sorgem to jsou jen prkotiny.“

Nathan se přesunul ke knihovně za televizí.

„V životě jsem o něm neslyšel.“

„Mělo by se o něm učit na školách. Byl to napůl Němec, napůl Rus. Za první světové války bojoval za Němce, po válce studoval politologii. V roce 1918 vstoupil do německé komunistické strany a...“ Donald slezl ze židle a nohou ji posunul před další skříňku. „V roce 1924 odjel do Svazu a přidal se k sovětským tajným službám. Pak se v roce 1933 vrátil do Německa a vstoupil do NSDAP, aby zdokonalil image loajálního občana. Papírově byl pořád Němec, takže se ho nikdo na nic nevyptával. Pokračoval tím, že si vybudoval pověst respektovaného novináře *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, a nakonec se mu podařilo přesvědčit redaktory, aby ho vyslali jako zahraničního korespondenta do Tokia.“ Donald se ohlédl přes rameno, aby si ověřil, že ho Nathan vnímá. „Posloucháš, nebo ne?“

„Poslouchám,“ odpověděl Nathan, popadl jednu knihu, otočil ji vzhůru nohama a palcem ji rychle prolistoval, přitom Donaldovi v krátkosti všechno převyprávěl.

„Správně.“ Donald dál procházel skříňku. „A víš přece, kdo se ve třicátém třetím v Německu chopil moci?“

„Ne, kdo že to byl?“

Nathan se zatvářil jako blbeček. Donald se pousmál a pokračoval v přehrabování.

„A právě v Japonsku se z Richarda Sorgeho stala legenda,“ řekl s hlavou ve skříňce. „Vybudoval si ohromnou síť kontaktů a dostávalo se mu takové důvěry, že se zničehonic dostal k nejutajovanějším informacím. Nemůžu samozřejmě vynechat, že běžně navštěvoval všemožné bordely pro řečněme náročnější klientelu. Klientelu, která měla přístup

k informacím. Klientelu, která si pro opilost neviděla do pusy. Sorge se například dozvěděl o útoku na Pearl Harbor ještě předtím, než k němu došlo. To zrovna žádnou historickou hodnotu nemá. Tedy to, že o tom Sorge věděl. Kdyby se nám ta informace dostala do rukou, tak... Ale zjistil také přesné datum Operace Barbarossa. Tu předal Stalinovi, jenže Stalin Sorgeho jen odbyl – přestože se ukázalo, že měl samozřejmě pravdu – a zahynuly miliony Rusů.“

„Proč ho odbyl?“

„Nelíbil se mu. Stalinovi připadalo, že si Sorge žije v Tokiu jako pán a jen pije a děvkaří. Jenže pak se Stalin začal bát, aby Japonci neudělali na východě to samé, co na západě Němci. Aby Svaz nenapadli. A v tu chvíli se Sorge zapsal do historie. Podařilo se mu na německé ambasádě nafotit zprávy, které dokazovaly, že Japonsko se na Sověty zaútočit nechystá, takže Stalin mohl tu část armády, která byla do té doby na východě, přesunout na západ, takže pak německému tlaku odolávala armáda celá.“ Donald seskočil ze židle a zamířil k zavřeným dveřím. Položil ruku na kliku, pořád byl obrácený k Nathanovi. „Kdyby Sorge tuhle informaci nezískal, vůbec není jisté, že by Rusové tehdy odolali. A to pak, Nate... To by pak bylo klidně možné, že by Spojenci válku vůbec nevyhráli. Ale nakonec odhalili i tuhle legendu, k tomu došlo ve čtyřicátém čtvrtém. Japonci Sorgeho strčili za mříže. Třikrát,“ Donald na okamžik pustil kliku a zvedl tři prsty, pak za ni znovu vzal, „třikrát, Nate, Stalinovi nabídl, že Sorgeho vymění za japonské zajatce. A víš, co odpověděli Sověti?“

„Že o něm nikdy neslyšeli...“

„Správně. A když nad Tichým oceánem vycházelo slunce, Sorge se zhoupal na šibenici. Trvalo dvacet let, než se k němu Sověti přihlásili. A víš, co pak dostal?“

„Ne, co?“

„Poštovní známku s vlastním ksichtem.“

„Podle mě by víc ocenil, kdyby mohl žít dál.“

„Taky bych řekl. Ale teď už aspoň znáš odpověď.“

„Na co?“

„Na tvoji otázku, jak zareagují, když Grekova sundáme. Bude jim to fuk. Grekov je jen figurka ve hře. Stejně jako ty a já. Když přijde na věc, ani my nemáme velkou hodnotu. Tak si nenamlouvej nic jiného.“

Donald stiskl kliku a strčil do dveří. Ještě stihl vykřiknout Nathanovo jméno, než se ozvala rána. Nathan odhodil knihu a vrhl se na zem, rukou šmátral po pistoli. Donald upadl. V ložnici stála žena s brokovnicí. Nathan se odplížil k pohovce. Snažil se zaslechnout, jestli jde žena k němu. Zavolal na Donalda. Ticho. Nathan změnil polohu. Posadil se na kolena. Znovu zavolal Donaldovo jméno, ale odpovědi se ani tentokrát nedočkal. Jednu ruku položil na podlahu, převálil se na bok a přitom pozvedl zbraň. Žena pořád stála v ložnici se zvednutou puškou. Velikánské břicho se jí pod tričko sotva vešlo. Na hlavě měla obrovské afro. Namířila. Nathan třikrát rychle za sebou zmáčkl spoušť. Žena spadla dozadu a současně vypálila. Náboj s broky zasáhl strop. Nathan se dvěma dlouhými kroky přesunul k Donaldovi, přitom pořád sledoval, jestli se žena nehýbe. Jedna střela ji zasáhla do čela. Druhá do prsou. Třetí se zavrtala do těhotného břicha. Nathan sledoval, jak se kolem Donalda rozlévá kaluž krve. Položil dva prsty na kolegův krk. Tep nenahmatal. Donald měl otevřené oči, ale pohled prázdný. Nathan ho vzal pod rameny a zrovna se ho chystal zvednout, když v záplavě třísek explodovaly vstupní dveře.

Kapitola 10

Pondělí 12. září

OTEVŘEL JIM MUŽ NĚCO přes dvacet. Anton a Magnus se představili. Mladík místo odpovědi jen pokývl.

„Rune Back?“ zeptal se Anton.

Muž zavrtěl hlavou a řekl:

„Jsem jeho brácha. Rune sedí na verandě.“

Ustoupil a otevřel dveře dokořán. Ze sklepního patra se ozval dětský hlas. Bratr Runeho Backa se naklonil přes zábradlí schodů do sklepa.

„Už jdu, Noahu.“ Na prvním schodě se zastavil. „Klidně běžte za Runem.“

Anton se rozhlédl po kuchyni. Lednice slabě hučela. Na stole stál prázdný talíř, vedle něj hrneček se Supermanem. Na dveřích lednice byla nahoře v magnetickém rámečku Noahova fotografie. Zbytek dveří pokrývaly dětské kresby. Úplně dole visel nakřivo pohled. Na obrázku byla výletní loď společnosti Hurtigruta. Plavila se po modrém fjordu, kolem ní vysoké zalesněné horské svahy.

„Tak jdeš?“ zeptal se Magnus.

Oknem viděli v proutěném křesle na verandě sedět Runeho Backa. Před deštěm ho chránila markýza.

Jeho rudohnědé vlasy skoro splývaly s podzimními barvami v zahradě. V ruce držel cigaretu a dlouze z ní potahoval. Anton s Magnusem ho chvíli pozorovali, pak vyšli ven.

Rune s cigaretou mezi prsty dál zíral na holé jabloně a hromady spadaneho listí v zahradě.

„Dobrý den,“ řekl Anton tlumeným hlasem.

Rune Back se otočil. Oči měl rudé a opuchlé. Na sobě měl džíny a mikinu s potiskem Sandefjord Rør. Vypadal, že je mu lehce přes třicet. Oba se mu představili.

„Už za vámi někdo byl, aby si s vámi promluvil?“ zajímal se Anton.

Rune Back něco odpověděl. Znělo to jen jako zachrčení. Odkášlal si a zopakoval:

„Byl tu jeden policajt...“ Otřel si tvář rukou, v níž držel cigaretu. „Přišel s ním i farář.“

Magnus přesunul volné křeslo naproti Runemu a posadil se. Anton zůstal stát. Magnus vytáhl z kapsy poznámkový blok a položil si ho na stehno. Ruku s propiskou nechal volně položenou na bloku.

„Rádi bychom vám položili několik otázek, pak pojedeme dál.“

„Nevím víc než to, co jsem říkal včera.“ Rune Back típl cigaretu do popelníku na zemi.

„Mohl byste nám to teď zopakovat?“

„Nevrátila se domů z práce. Prostě a jednoduše.“ Podíval se na ně. „Nevrátila se domů z práce...“

„Pracovala ve Scandic Parku, v tom hotelu tady ve městě, je to tak?“

„Jo. O víkendu měla noční. Skončila v šest ráno. A Noah se budí brzy, takže když v sedm ještě nebyla doma, zavolaal jsem do hotelu. Mluvil jsem s kolegyní, která ji střídala, a ta říkala, že Hedda z práce odešla pár minut po šesté.“

„Takže šla pěšky?“

„Jo, není to daleko,“ odpověděl Rune tiše a kývl směrem k centru. „Deset minut.“

V sousedství stály samé staré dřevěné domky, těsně vedle sebe, s malými zahrádkami a bílými plaňkovými ploty. Čtvrť ostře kontrastovala s moderními budovami v centru jen o pár bloků dál. Ze zatáčky se vyřítilo auto a prudce zastavilo u plotu. Řidič vystoupil a vyrazil přes zahradu k nim, v obličeji byl úplně rudý. Řeč těla naznačovala, že se pohybuje někde mezi vztekem a zoufalstvím.

„Kdo to je?“ zeptal se tiše Anton.

„Tchán.“

Rune vstal. Antonův telefon zazvonil ve chvíli, kdy otec Heddy Backové vstoupil na první stupně schodiště na verandu. Na displeji zářilo *Mogens Poulsen – RMI*. Anton stiskl červené tlačítko a vrátil telefon do kapsy.

Něco na mužově postoji způsobilo, že se Anton celý napjal. Magnus si toho očividně všiml také, protože vstal a blok odložil na židli.

„Omlouvám se,“ řekl Rune hlasem zdušeným pláčem.

„Měl jsi na ni dávat dobrý pozor,“ procedil muž se zaťatými zuby. „To byla poslední věc, kterou jsem ti řekl.“

Runemu Backovi tekly po tvářích slzy. Tchán se celý třásl. Jako by se nejradši protlačil mezi oběma vyšetřovateli a šel si to se zetěm vyřídit ručně.

„A co tady děláte vy dva, když je člověk, který moji dceru připravil o život, pořád na svobodě?“ Ukázal k centru. „Co?“

„Někde musíme začít,“ odpověděl klidně Anton. „Naprosťo rozumím tomu, jak se cítíte, jenže to, co děláme teď, je v tuhle chvíli nejdůležitější. Informace, které získáme, můžou mít rozhodující význam.“

Tchán prudce zafuněl.

„Kde je Noah?“

„Dole ve svém pokoji,“ odpověděl Rune.

Tchán rozrazil dveře na verandu a zamířil přes obývací. Pak se jeho široká záda ztratila za rohem u schodiště. Anton za ním zavřel dveře.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Magnus a zase se posadil.

„Je to trochu složité.“

„Tak to zkuste.“

Rune Back vytáhl novou cigaretu. Posadil se a zapálil si.

„S Heddou jsme se potkali, když jí bylo sedmnáct a mně... no, mně bylo o něco víc.“

„Kolik vám je?“

„Třicet tři. Jsem o dvanáct let starší. Když otěhotněla, moc to celé situaci nepomohlo, přestože když se Noah narodil, bylo jí už skoro devatenáct. Loni v létě jsme se vzali a já doufal, že její matka konečně pochopí, že to myslím vážně – že to oba myslíme vážně. Ani neodpověděla na pozvánku.“

„Prostě ji odstříhli?“

Otázky pokládal pořád Magnus.

„Jo. Když otěhotněla, přestěhovala se sem. Matka ji donutila, aby si vybrala mezi mnou a vlastní rodinou. Vybrala si mě.“

„Proč?“

„Nejspíš to začalo tím věkovým rozdílem. Navíc jsem docela obyčejný chlap. Matce jsem se nikdy nezamlouval, měla s ní v tomhle směru velké ambice... A že Hedda otěhotněla už v osmnácti...“

„To život na chvíli odsune na vedlejší kolej,“ uznal Anton. „A co otec?“

„Snažil se nám občas trochu pomoci, ale zas tak často se to nestávalo.“

„A matka o tom nevěděla?“

„Ne.“

„Jak to brala Hedda?“

„Nesla to těžce, ale říkala, že nepochybuje o tom, s kým chce žít.“

„Takže vy tu na všechno teď zůstanete úplně sám?“

Rune zavrtěl hlavou. „Kdepak, ze Španělska sem jedou moji rodiče, navíc tu mám bráchu. A Noaha.“

Antonův telefon znova zazvonil. Opět volal Mogens Poulsen. Anton vybral automatickou odpověď, která volanému odeslala zprávu: *Teď nemůžu mluvit.*

„Ale,“ navázal pak a vrátil telefon do kapsy, „není možné, že by Hedda měla včera ráno s někým schůzku?“

„S kým by si tak dávala schůzku v neděli v šest hodin ráno?“

„Mezi vámi bylo všechno v pořádku?“ zeptal se Magnus.

„Vím, kam tím míříte, ale ne, za mými zády by se nikdy s někým dalším nestýkala.“ Rune zavrtěl hlavou. „Ne... Nikdy. Ne po tom všem, čím jsme si prošli. Noah a já jsme všechno, co měla. Navíc jsme si žili dobře. Všechno bylo fajn.“

„Nemluvila o nějakých nepříjemných zážitcích v práci?“

„Ne. A tam navíc nikdy nebyla sama.“

„Ani s nikým neměla nevyřízené účty?“

„Ne,“ hlesl Rune a prudce vydechl. „S její rodinou to vlastně taky bylo vyřízené.“ Uhasil cigaretu v popelníku. „I když... Ale ne, zapomeňte na to.“ Zadíval se k nebi.

„Co?“

Zavrtěl hlavou. „To nic. Jen zbytečně moc přemýšlím.“

„Rádi bychom si vaše myšlenky poslechli,“ prohlásil Anton. „Proto jsme tady.“

Rune se zadumaně zadíval na podlahu verandy.